

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

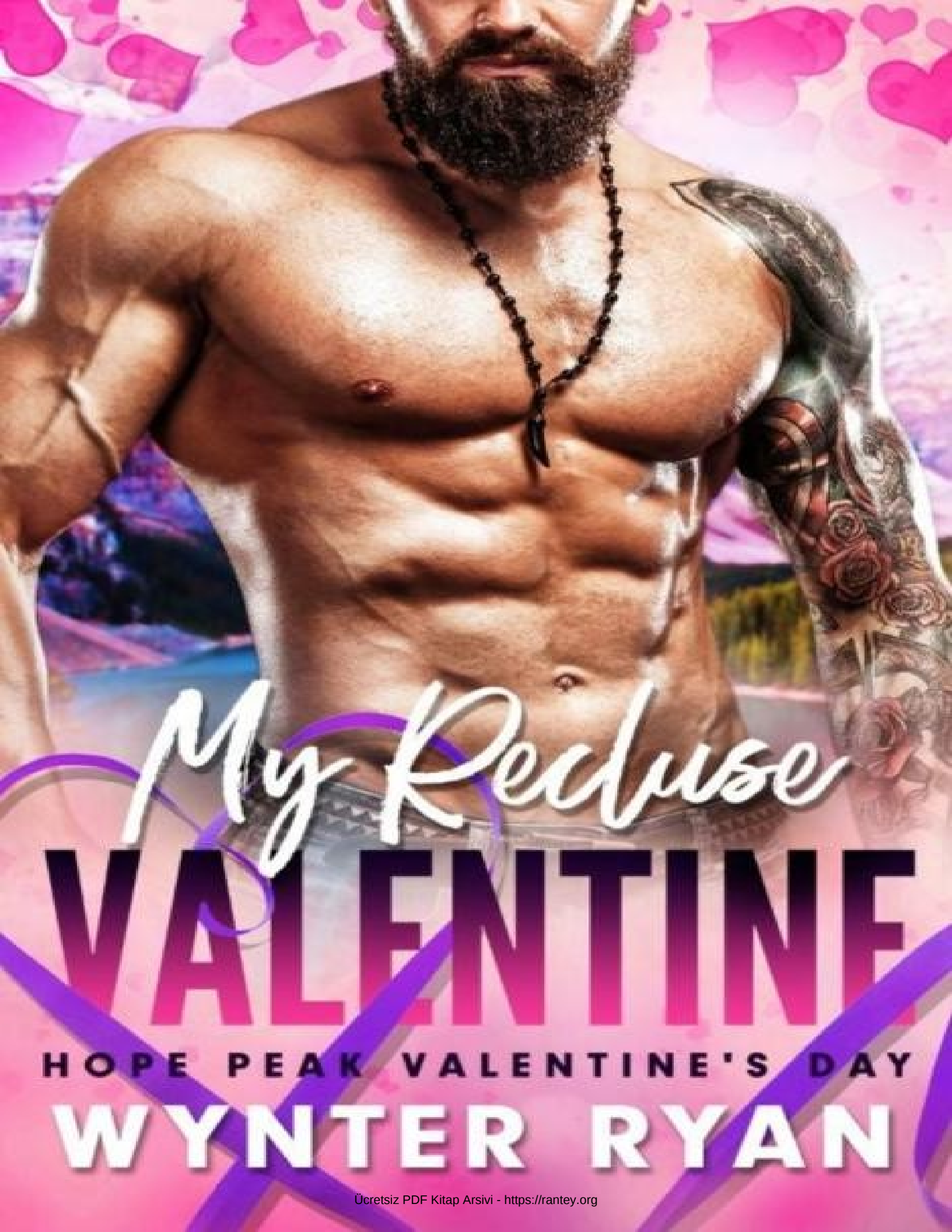
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Recluse

VALENTINE

HOPE PEAK VALENTINE'S DAY

WYNTER RYAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MY RECLUSE VALENTINE

HOPE PEAK VALENTINE'S DAY

Wynter Ryan

Telif Hakkı © 2025 Wynter Ryan

Kapak Tasarımı: Cormar Covers Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez. Kısa alıntılar kitap incelemelerinde izinsiz olarak kullanılabilir.

CONTENTS

[Kitap Hakkında](#)

[1. Blossom](#)

[2. Şans](#)

[3. Blossom](#)

[4. Şans](#)

[5. Blossom](#)

[6. Şans](#)

[7. Blossom](#)

[Sonsöz - Blossom](#)

[Ayrıca yazan](#)

ABOUT THE BOOK

Blossom

Kendi çiçekçi dükkânıma sahip olmak hayatım boyunca kurduğum bir hayaldi; bu hayali paylaşabileceğim özel birini bulmak ise hâlâ aradığım bir şey. Ya da o dükkânıma girene kadar öyleydim.

Chance Richards. Adını sadece dükkânım Where Hope Blossoms'tan her buket aldığına bana verdiği kredi kartından dolayı biliyorum, ki bu son üç aydır her hafta oluyor. Belli ki dağdaki kulübesinde saklı bir karısı ya da kız arkadaşı var - başka neden dükkânımdan bu kadar çok çiçek alsın ki?

Kasabaya yaptığı gezilerde ona hiç katılmayan gizemli bir kadın tarafından kaçırıldığı için hayatımın aşkını bulma hayalim askıya alındı, ancak o zamana kadar Chance gece fantezilerimin yıldızı olacak.

Şans

Ordudan onurlu bir şekilde terhis olduktan sonra üç ay önce Hope Peak'e taşındım. Bu benim bildiğim tek hayattı.

Lisedeyken. Şimdi, on beş yıl sonra, her şeye yeniden başlıyormuşum gibi hissediyorum, ama askeriyenin dışındaki hayatı nasıl yönlendireceğime dair hiçbir fikrim yok - ta ki çiçekçinin penceresinden onu görene kadar.

Where Hope Blossoms adlı çiçekçisine ilk kez gittiğimde tezgâhtan aldığım kartvizitine göre Blossom Montgomery sevimli bir kadın için sevimli bir isim - daha çok kalın kalçaları ve içinde kaybolmak isteyeceğim kıvrımlı vücuduyla muhteşem bir kadın.

Ama bunun gerçekleşmesi için ona iki kelimedenden fazlasını söylemem gerekiyor. Bu yüzden, o zamana kadar, cesaretimi toplayana kadar ondan vazo vazo çiçek almaya devam edeceğim. Ya da ben öyle sanıyordum, ta ki Sevgililer Günü'nde sürpriz bir kar fırtınası bizi aşk için yaratılmış bir tatilde bir araya getirene kadar.

BİR

ÇİÇEK

I BUGÜN SEVGİLİLER GÜNÜ. Havada AŞK var ve kar taneleri de öyle - Sevgililer Günü çiçeklerini sevdiklerine ulaştırmak için güvenilir pembe minibüsümle dağa tırmanmaya ilk başladığımda yağan hafif, kabarık olanlar değil

Aşk için olan bir günde alınan fiyatlar.

Fiyatlarımı ne kadar düşük tutmaya çalışsam da Sevgililer Günü'nde çiçeklere olan yüksek talep, distribütörüne ödemem gereken miktarı artırıyor ve bu da müşterilerime yansıyor. En azından çiçeklerinin bu özel güne yetişmesini sağlamak için biraz karda araba sürebilirim.

Keşke biraz kar olsaydı.

Ön cam sileceklerim yoğun ve ıslak kara zar zor yetişiyor. Yolun nerede bitip banketin nerede başladığına hiç girmeyeyim bile. Bir çukura saplanmadan kasabaya dönebilirim şanslıyım. Kedim Milo'nun normalde yaptığı gibi çiçekçide kalmak yerine bu yolculukta bana katılması iyi oldu. Benimle mahsur kalmasını istediğimden değil ama en azından Sevgililer Günü'nde yalnız değilim.

Çiçekçi dükkanımı, Where Hope Blossoms'ı, yardımcım Sienna'nın fazlasıyla becerikli ellerine bıraktım. Genellikle çiçekleri teslim etmesi için işe aldığım iki genç çocuktan birini görevlendirirdim ama kar ve virajlı dağ yolları nedeniyle bu teslimatları kendim yapmanın en iyisi olacağını düşündüm.

Ayrıca, Sienna'nın kendini koruma ilan eden koruması Wyatt'ın bütün gün Sienna'nın etrafında dolaşmasına ve on beş yaşından doksan beş yaşına kadar her erkeğe, Sienna'ya her yaklaştıklarında onun olduğunu söyleyerek hırlamasına daha ne dayanabilirdim bilmiyorum.

Size bu kadar aşık olan bir adamın bu kadar sahiplenici olması nasıl bir şey olurdu?

Sienna Wyatt'la çıkmayı kabul etmediği için aptalın teki ama bu onun hikâyesi, benim değil.

Bu kasaba yakışıklı, sahiplenici dağ adamlarıyla dolu. İstedğim kişi neden bu kadar münzevi olmak zorunda? Chance kasabaya sadece birkaç haftada bir malzeme almak için gelir. Onunla birlikte yaşayan bir karısı ya da kız arkadaşı olduğundan neredeyse eminim. Kasabaya her gelişinde bir buket almak için dükkanıma uğrar. Sadece birkaç gün önce geldi, yani onu bir süre görmeyeceğim.

Sol kolundaki dövme koluyla iri, kaslı vücudunu düşününce kalbim küt küt atıyor. Dükkânıma en son geldiğinde kollarını yukarı kaldırmıştı ve mürekkebinin içinden geçen kordonlu damarları gördüğümde neredeyse eriyordum ve onları dilimle nasıl izlemek istediğimi hatırlıyorum.

Dudaklarımdan hafif bir inilti kaçıyor ve Milo'dan huysuz bir miyavlama duyuyorum. Yolcu koltuğunda, yeni kedi araba koltuğunda oturduğu yerden bana ters ters bakıyor. "Üzgünüm dostum." Sağ elimi direksiyondan çekiyorum, sadece elimi kafasında ve sırtında gezdirecek kadar uzun bir süre. "Bunu çabuk halledeceğim. Ve hemen eve döneceğiz." Düşüncelerim Chance'e geri dönmeden önce kedime söz veriyorum.

Sahip olamayacağım birini arzulamanın bir anlamı olmadığından, bu tehlikeli düşüncelere bir ara vermem gerektiğinden, en sevdiğim klasik gruplardan biri olan ABBA'nın eski bir CD'sini, güvenilir eski minibüsümün bir başka avantajı olan minibüsümün CD çalarına yerleştiriyorum. Şansa bakın ki, çalan ilk şarkı "Take a Chance on Me."

Mükemmel. Şimdi tek düşünebildiğim Chance'in karısını ya da kız arkadaşını terk ederse bana bir şans vereceği çünkü tabii ki ilk sırada ben olacağım. "Evet, doğru." Milo'yu tekrar rahatsız ederek homurdanıyorum.

Eğer bakışları homurdanmamı onaylamadığını gösteriyorsa, bu gece tamamen yalnız kalmayı da planlayabilirim. "Biliyor musun Milo? Bugün Sevgililer Günü ve ikimiz de bekâsız. Ben, kendi adıma, durumumu kabulleneceğim." Milo'yu görmezden gelerek müziğin sesini açıyorum ve şarkı sözlerini olabildiğince yüksek sesle söylüyorum, başımı ritme göre sallarken koltuğumda kalçalarımı oynatıyorum.

Kendimi hafif ve kaygısız hissederek, ba ba ba'lara eşlik ederken Milo'nun hala onaylamayan bakışlarına bakıyorum. Gözlerimi bir an için yoldan ayırıp titiz ortağımı çenesinin altından gıdıklıyorum ve minibüs yan yattığında onu huysuz ruh halinden çıkarmayı umuyorum. Bakışlarımı tekrar yola çeviriyorum, minibüsün kaymasını düzeltmek için sağ elimle direksiyonu tutuyorum, ancak minibüs kafa üstü bir kar setine doğru kayarken çok geç kalıyorum.

"Vay anasını, Milo. İyi misin?" Önce Milo'yu kontrol ediyorum. Bana attığı "WTF" bakışı karşısında ağızımdan bir kıkırdama kaçıyor. "Bunun için üzgünüm Milo." Küçük ama yine de tehlikeli bir kar kümesine ani çarpışımından duyduğu öfkeyi yatıştırmayı umarak özür diliyorum. "İyi ki sana o kedi koltuğunu almışım." İlk başta aptalca bir alışveriş gibi gelmişti ama şimdi Milo'nun güvende ve sağlam olduğunu bildiğimden, ona yüz elli dolar harcadığıma memnunum.

Elimle başını ve sırtını birkaç kez okşadıktan sonra Milo araba koltuğuna geri dönerek rahatlıyor ve kuyruğunu sallayarak beni uğurluyor.

"Bakalım bizi bu karmaşadan kurtarabilecek miyim?" Minibüsü geri vitese taktım, yavaşça gaz pedalına bastım, ancak tekerleklerim çaresizce bir o yana bir bu yana dönerek minibüsü karlı hendeğe daha da gömdü. "canına. Bu

işe yaramadı." Ayağımı gaz pedalından çektim ve minibüsü tekrar park ettim.

Bir sonraki seçeneğim, yerel çekici şoförü Bernie'yi arayıp beni hendekten çıkarıp çıkaramayacağını sormak ve böylece Bayan Nelson'a günün son çiçek teslimatını yapmak. O ve kocası seksenlerinin sonundalar. Bay Nelson çiçek siparişi vermek için dükkanımı aradı çünkü artık şehre pek sık gelmiyorlar. Yaşları ve yüksek dağlarda yaşamaları nedeniyle kasabaya gelmeleri çok zor. Çoğu kişi market alışverişlerini ve diğer malzemelerini teslim etmeye yardım ediyor, böylece yolculuk yapmak zorunda kalmıyorlar. Dağlarda onlardan daha yüksekte yaşayan tek kişi Chance.

Çiçekler!

Düşüncelerim Bayan Nelson'ın minibüsümün arkasına bıraktığı bir düzine kırmızı gül demetiyle bölündü. Klasik aşk hikayeleri için klasik Sevgililer Günü hediyesi.

-Lise aşkı, yetmiş yıllık evli ve hala evli.

Minibüsümün arkasına hızlıca bir göz attıktan sonra, teslimatlar için minibüse yerleştirdiğim cıvatalı raflara bağlı gül vazosunu görünce rahat bir nefes aldım. Şimdi çiçekleri teslim etmek ve Milo'yla geçireceğim Sevgililer Günü romantik komedi filmi gecesi için eve dönmek üzere karlı çukurdan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Bardak tutucusundan telefonumu alıyorum ama çekmediğini görüyorum. "Harika." Sürücü tarafındaki kapıyı itip açıyorum ve dışarı çıkıyorum, ancak diz boyu kara batıyorum. "Daha da iyi." Karın sadece ayak bileği derinliğinde olduğu hendekten yola çıkarken ofluyorum, telefonumu kol uzunluğunda tutuyorum ve o zor baz istasyonu sinyalinin aramak için bir daire içinde dönüyorum.

"Aradığını buldun mu, Blossom?" Arkamdan gelen derin ve seksi bir ses şaşkınlıkla irkilmeme neden oluyor. Nereden gelmişti bu adam? Sesiyle geceleri hiçbir bakirenin hayal edemeyeceği şeylerin hayalini kurmama neden olan kişinin yüzü olup olmadığını görmek için arkamı dönme telaşıyla ayaklarım altımdan fırlıyor.

Yere yuvarlanıyorum, yumuşak kar örtüsü düşüşümü yumuşatırken, tatil için mükemmel olduğunu düşündüğüm minik kırmızı kalplerle kaplı beyaz taytlı bacaklarım ve yine tatil için eğlenceli olacağını düşündüğüm sevimli kırmızı tül tütü eteğim, daha önce hiç kimseye vermediğim bir davette yer alıyor.

Kurtarıcımı daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. "Chance," diyorum zar zor tanıdığım boğuk bir sesle. "İnmeme yardım edebilir misin... yani, çıkmama? Minibüsümü hendekten çıkarmama yardım edebilir misin?" Dilim sürçtüğü için utançtan yanaklarım kızarmış bir halde ayağa fırlıyorum.

Chance beni sabitlemek için iri ellerini uzattı. "İkisini de yapmana yardım edebilirim."

İKİ

CHANcE

T DAĞDAN AŞAĞI YOLCULUK fena değildi. Kabarık beyaz kar taneleri o vardır şu anda düşmek üzerinde ve diğer el, olabilir aldatıcı olabilir. Şehre nadiren, sadece birkaç haftada bir giderim, ama bir şey bütün gün içimi kemirip durdu - beni Bugün Sevgililer Günü.

Blossom'a, üç ay önce dağdaki ilk taşındığımda, çiçekçi dükkânının vitrininde uzun koyu kahverengi saçlarıyla çerçevelenmiş muhteşem yüzünü gördüğüm andan beri aşığım.

Ayaklarım beynimin yetişebileceğinden daha hızlı hareket ediyordu; bu güzel kadına sahip çıkmamı isteyen ilkel bir içgüdüyle koşuyordum. Ne yazık ki, çiçekçi dükkânına girdiğimde beni selamlamak için gülümsediğinde, hem bedenim hem de beynim dondu kaldı. Tek söyleyebildiğim çiçek kelimesiydi. Beyin gücümün geri kalanı, kalın kalçaları ve tatlı kıvrımlarıyla önümdeki tanrıçayı alıyordu. Onu görmek beni anında kaya gibi sertleştirdi.

Bana ne tür bir çiçek aradığımı sorduğunda, sadece homurdanabildim ve en yakın vazodaki yıldız zambaklarını işaret ettim. Aynı tatlı gülümsemeyle bana toplam sayımı söyledi. Vücudum hala otomatik pilotta olduğu için arka cebime uzandım, hesap cüzdanımı çıkardım ve tek kelime etmeden ona kredi kartımı . Parmaklarımız birbirine değdiğinde vücudumda bir elektrik çarpması hissettim. Gözleri şaşkın bir bakışla benimkilere kaydı ve onun da bunu hissettiğini anladım.

İşlemi yapabilmesi için isteksizce elimi geri çektim. O çiçeklerimi paketlerken ben de tezgâhtan bir kartvizit aldım; üzerinde çiçekçinin adı, Where Hope Blossoms ve altında Blossom Montgomery yazıyordu.

Blossom, bu benim kızımın adı olmalıydı - çünkü onu böyle düşünmüştüm -Benim kızım olarak. Onu sahiplenmeye hazır olmasam bile, o hâlâ benimdi. Sarı saçlı güzel bir kadın Blossom'ın adını söyledi ve yumuşak bir sesle "Evet Sienna?" diyerek adının Blossom olduğunu onayladı.

Şimdi, üç ay ve altı vazo çiçekten sonra, daha fazla bekleyemem. Biri onu benden koparmadan önce Blossom'a onun hakkında ne hissettiğimi söylemeliyim. Kasabada birkaç arkadaş edindim, bunlardan biri de Wyatt. O da benim gibi eski bir asker. Sadece o donanmadaydı, Navy Seal, tam olarak. Blossom'ın çalışanı Sienna'nın peşindeydi, o isteyken yanından hiç ayrılmıyordu. Çiçekçi dükkânının demirbaşı haline gelmiş, Sienna'yı dükkâna gelebilecek bekâr erkeklerin olası yakınlaşmalarından koruyor. Onu her gün işe götürüp getiriyor, bu bazılarına garip gelebilir ama benim için Blossom'a da göz kulak olduğu için bu durum benim lehime işliyor.

"Sienna. Wyatt." Çiçekçide Blossom'ı ararken başımla onları selamlıyorum.

Bugün Sevgililer Günü, yani meşgul olacak. Bu yüzden şehre gelip onu istemek için olabildiğince uzun süre bekledim - dükkânı için en büyük tatil sırasında onu rahatsız etmek istemedim. Neredeyse kapanmak üzere olduğundan, onu aramak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

"Selam Chance." Wyatt başını sallıyor, elleriyle Sevgililer Günü temalı bir balona kurdele bağlarken Sienna ona kaşlarını çatıyor.

"Sonunda seni işe mi aldı?" Sienna'dan kendi kaşlarını çatarak şaka yapıyorum.

"Ya onu çalıştıracamız ya da köşeden dik dik bakarak tüm müşterilerimizi kaçırma riskini göze alacağız." Oflayıp puflayarak kurdeleyi adamın elinden kapıyor ve balonu bekleyen müşteriye uzatıyor.

"Blossom buralarda mı? Onunla konuşmak istiyorum." Sesimi sıradan tutmaya çalışıyorum ama Sienna beni bir aşağı bir yukarı süzerken başarısız oluyorum.

"Sonunda ona olan ilgini harekete geçirecek misin?" diye bana kaşlarını çatıyor. Bir yandan da çiçekleri özenle vazoya yerleştiriyor, Wyatt da çiçekleri onun düzenlemesine eklemeye çalışıyor ama Sienna'nın kalıcı kaş çatması olarak bilinen şeyle karşılaşılıyor.

"I..."

"İnkâr etmeye çalışma." Elini sallayarak sözümü kesti. "Birbirinize sürekli o aşk dolu gözlerle bakmanız, sonra da birbirinize iki kelime bile söylememeniz çok acı verici."

Ona Wyatt'la birbirlerinin etrafında dans etme şekillerinin daha iyi olmadığını hatırlatmak istiyorum. Wyatt'la ilgilenmiyormuş gibi davranabilir ama kimsenin bakmadığını sandığı anlarda gözlerindeki özlem dolu bakışı gördüm. Ama ben daha iyisini düşünüyorum. Ayrıca, hâlâ Blossom'ın benden hoşlandığına dair sözlerini anlamaya çalışıyorum.

Bana karşı hisleri olduğunu bilmek bana yeni bir güven veriyor. Ona sahip çıkma arzum, onu görme ihtiyacıyla neredeyse patlayana kadar güçleniyor. Bunun yerine yüz hatlarımı sakinleştiriyorum, "Sanırım bu önce Blossom'la yapmam gereken bir konuşma. Şimdi, nerede o?" Hâlâ işlek olan çiçek dükkânına göz atıyorum iki genç teslimat şoförünün yardım ettiğini fark ediyorum.

ama Blossom hiçbir yerde yok. Kedisi Milo bile her zaman yaptığı gibi vücudunu üzerime sürtmeye çalışmıyor.

Keşke sahibi vücudunu benimkine sürtse.

"Son teslimatları dağa götürdü. Çocukların bu karda dağdan geçecek kadar deneyimli olmadıklarından korkuyordu." Sienna hâlâ müşterilere yardımcı olan iki gence başıyla selam veriyor.

İkisi de iyi çocuklar, henüz on altı yaşındalar. Elbette, iyi kalpli Blossom'ım onları tehlikeye atmak istemez. Ama bu kendini tehlikeye atması gerektiği anlamına gelmez. Kasabaya daha erken gelmeliydim. Çiçekleri teslim etmesine yardım edebilirdim ya da en azından minibüsünü onun için sürebilirdim. Kendini böyle tehlikeye attığı için kışına şaplak atmam gerekebilir.

"Kime teslimat yaptığını biliyor musun?"

"Son teslimatı Bayan Nelson'a," diyor Sienna, gözleri Wyatt'a kayıyor, Wyatt küçük bir kıza tezgâhın arkasındaki zuladan bir enayi uzatırken annesi ona gülümsüyor.

"Tamam. Teşekkürler." aramak için çiçekçiden aceleyle çıkarken söyledim.

Dağa çıktıkça kar daha sert ve daha ağır yağıyor. Neyse ki kamyonetim, dağların bana fırlatabileceği her türlü hava koşulunda yol alabilecek donanıma sahip. Ne yazık ki Blossom'ı henüz bulamadım ve neredeyse Bay ve Bayan Nelson'ın kulübesine varmak üzereyim.

Yeni yağmış beyaz karın üzerindeki pembe bir ışık gözüme çarpıyor ve bunun Blossom'ın minibüsü olduğunu fark ediyorum; minibüs şu anda bir hendekteki kar yığınının burun üstü park etmiş durumda. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve iyi olması için dua ediyorum.

Yolun kenarına çekiyorum, ya da yolun kenarında kar yığını olduğunu söyleyebilirim, kamyonetimi park ediyorum ve Blossom'a bakmak için atlıyorum. Onu minibüsünün yanında daireler çizerken gördüğümde

Yüzü gökyüzüne dönük, ellerini uzatmış, cep telefonunu sıkıca kavramış bir halde, rahatlayarak iç geçiriyorum. O iyi. Sadece cep telefonu sinyali , ki benim gibi bir uydu telefonunuz yoksa dağların bu kadar yükseklerinde sinyal almak kolay değil.

İyi olduğunu bildiğimden, dar taytından geniş kalçalarının etrafındaki sevimli net kırmızı eteğine ve büyük göğsünü zar zor tutan kırmızı ceketine kadar onu içine çekmek için bir dakikamı ayırıyorum; Bu güzel yaratık için horozumun canlandığını hissediyorum.

"Aradığın şeyi buldun mu Blossom?" Ona yaklaşırken, beni henüz fark etmemesine şaşırdığımı söylüyorum.

Sesime atlıyor, çok hızlı dönüyor ve dengesini kaybetmesine neden oluyor. Ona ulaşmaya çalışıyorum ama yeterince yakın değilim. Yere düşüyor, öyle bir iniş yapıyor ki sikim arzuyla zonkluyor. Benim için açılmış güzel kalçalarının görüntüsü, onun üzerine düşmek ve hissettiğim vahşi hayvan gibi onu kızdırmak istememe neden oluyor.

Şehvet dolu düşüncelerimi temizlemeye çalışarak başımı sallıyorum. Blossom benim önceliğim.

-İyi olduğundan emin olmalıyım. Ben daha konuşmadan dirseklerinin üzerinde doğruluyor, kalçalarının arasından bana bakıyor ve yemin ederim bu soğuk havada bile yüzümden ter damladığını hissediyorum.

"Chance," diyor ondan hiç duymadığım boğuk bir sesle, olanlardan onun da benim kadar etkilendiğini anlamamı sağlayarak. "İnmeme yardım edebilir misin... yani, çıkmama? Minibüsümü hendekten çıkarmama yardım edebilir misin?" Ayağa kalkmaya çaballıyor - yanakları pembenin güzel bir tonuna dönüşüyor, bu güzel pembe renginin başka nerede olduğunu merak neden oluyor, sözleri battığında ve yeni keşfedilen cesaretim başını kaldırmazsa bana lanet olsun, ayağa kalkmasına yardım ederken cevap vermeme neden oluyor, "İkisini de yapmana yardım edebilirim."

ÜÇ

ÇİÇEK

(Her ikisini de yapmanıza YARDIMCI OLABİLİRİM.

Ne tür garip bir Alacakaranlık Kuşağı gerçekliğindeyim ben? Minibüsüm çukura düştüğünde kafamı çarpmış ve fark etmemiş olmalıyım, çünkü normal gerçekliğimde Chance bana teklif etmek şöyle dursun, iki kelime bile etmiyor.

Chance'in inmemeye yardım etme teklifini kabul etmenin nasıl bir şey olacağını düşünürken, kalçalarımın arasında külotumu ve eminim beyaz taytımı ıslatan bir nem oluşuyor. Chance'in bunun erimiş kar olduğunu düşünmesini umabilirim ama ona karşı hissettiğim sıcak ve ağırlı duygularla, soğuk karlı hava bacaklarımın arasına çarptığında ona duyduğum sıcak ihtiyacın buhara dönüştüğünden neredeyse eminim.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve bu adama olan arzumu gizlemeye çalışarak kısa file eteğimi çekiştiriyorum. "Ben... um... bugün bir teslimatım daha var ve Bernie'yi çağırmak için sinyal alamıyorum."

"Duymadın mı, Bernie grip olmuş, evde hasta."

"Vur." Şimdi ne yapacağım? "Minibüsümü benim için çekebilir misin?" Onunla daha fazla zaman geçirmek istemekle ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmak arasında gidip geliyorum, böylece o evine, karısının ya da kız arkadaşının yanına gidebilecek, ben de geceyi kedimle romantik filmler izleyerek geçireceğim. "Tabii eve dönmek için acelen yoksa." Başka bir kadının erkeğiyle vakit geçirmek istediğim için kendimi suçlu hissederek ekliyorum.

"Poppy bensiz biraz daha iyi olacak. İlk başta biraz kızabilir ama karnını ovarsam beni çok geçmeden affedecektir."

Ve orada. Adı Poppy.

"Bugün Sevgililer Günü. Eminim onu bekletmek istemezsin. Çiçekçiyi arayıp Wyatt'ın gelip beni alıp alamayacağını ya da hendekten çıkaramayacağını soracağım." Poppy'nin evde, geç kaldığı için onu affedene kadar karnını okşayacak bu büyük, güçlü dağ adamını beklediği için ne kadar şanslı olduğunu düşünüp kalbim parçalanırken gülümsememi yapıştırıyorum.

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama kar çok şiddetli yağıyor. Kar durana ve kar küreme aracı yolu açana kadar kimsenin dağa çıkması çok tehlikeli."

Ne? Bütün gece minibüsümde kalamam. Ama başka ne seçeneğim var ki?

"Oh, tamam. Karın ne zaman duracağı ve küreme aracının ne zaman geleceği hakkında bir fikriniz var mı? Benzin deposu dolu, bu yüzden Milo ve ben bir süre idare edebiliriz."

Chance'in yüzü buruşuyor, dişlerini sıkarken burun delikleri öfkeyle alevleniyor ve bir adım geri atmama neden oluyor. "Sen ve Milo, kar fırtınasında yolun kenarındaki minibüsünüzde kim bilir ne kadar zaman geçirmeyeceksiniz."

Ondan korkmuyorum, daha çok sahiplenici davranışlarından tahrik oluyorum. Özlemimi duyduğum türden bir davranış. "Peki ya Poppy? Rahatsız etmek istemem." Poppy'nin karnının ovulmasını beklediğini düşündükçe şehvetimin yerini gerçeklik alıyor.

"O iyi olacak. Ayrıca bence arkadaşlıktan hoşlanacaktır." Omuz silkiyor, Sevgililer Günü'nde sanal bir yabancıyı eve davet etmek önemli bir şey değilmiş gibi yüzü yumuşuyor.

Sadece birkaç saniye tereddüt ediyorum, bu konuda gerçekten bir seçeneğim olmadığını biliyorum. Chance haklı, Milo ve ben fırtına kadar minibüste kalamayız. "Tamam ama kulübenize giden yol üzerinde olduğu için Bayan Nelson'ın çiçeklerini önce biz teslim edebilir miyiz?"

Beni kamyonetinin yolcu tarafına götürürken kalbimi çarptıran yakışıklı bir gülümseme takınıyor, "Elbette. Ama önce kamyonetime bin ve ben Milo'yu alırken ." Başımı sallıyorum, vücudumun onun kontrolü ele alan tavrına göre hareket etmesine bayılıyorum. "Milo ve çiçekler dışında başka bir şey almamı ister misin?"

"Çantam. Milo'nun araba koltuğunun yanında."

"Bir kedi için araba koltuğu. Vay canına. Hiç böyle bir şey duymadım." Kamyonun kapısını kapatırken mırıldandığını duyuyorum.

Birkaç saniye sonra bana çantamı ve çiçek vazosunu uzatırken Milo'yu çocuğumuzmuş gibi kamyonetinin arka koltuğuna yerleştiriyor. Bu adamdan bir çocuğum, hatta bir sürü çocuğum olacağı düşüncesiyle kalbim küt küt atıyor. Ama bu benim gerçeğim değil, Poppy'nin gerçeği.

"Hazır mısın?" Kocaman gövdesini sürücü koltuğuna kaydırmadan önce Milo'yu arkaya sabitlemeyi bitirir. Kapıyı kapatıyor, kamyonu vitese takıyor ve yavaşça kaygan dağ yoluna doğru ilerliyor.

"Evet." Gözlerimdeki özlemi görmesinden korktuğum için ona bakmaya cesaret edemeden başımı dik tutarak söylüyorum.

Onunla ve Poppy ile kulübesinde kalarak bir geceyi atlatabilirim.

Ya seks yaparlarsa ve ben bunu duvarlardan duyarsam?

Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi. Bay ve Bayan Nelson'a bu gece onlarla kalıp kalamayacağımı sormayı önermek için ağzımı açtım ama onların özel gecesine de müdahale etmek istemiyordum. Ben daha bir şey söyleyemeden Chance kamyoneti Bay ve Bayan Nelson'ın garaj yoluna çekti. "Çiçekler konusunda sana yardım edeceğim." Kamyonun kapısını açıyor ve ben ne demek istediğini sorgulayamadan dışarı kayıyor. Kamyonun etrafında koşarak yolcu tarafına geçmesini, kapıyı açmasını ve elimden vazoyu almasını izliyorum. "Ben bunları Bayan Nelson'a teslim ederken sen burada sıcak bir yerde kal." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve kalbim eriyor. Lanet olsun sana Poppy, diye bağırarak istiyorum ama onun yerine başımı sallıyorum ve vazoyu elimden almasına izin veriyorum.

Son bir bakışla kamyonun kapısını kapatır ve vazoyu dikkatle kollarına alarak verandaya doğru koşar. Verandaya çıktığında kapıyı çalar. Çiçekleri gülümseyen Bayan Nelson'a uzatması sadece birkaç dakika sürer. Başını evin içine doğru sallarken onu içeri davet etmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Kendi gülümsemesiyle bana doğru işaret ediyor. Bayan Nelson'ın kafası onun işaret ettiği yöne dönünce içgüdüsel olarak el sallıyorum. O da gülümseyip el salladıktan sonra Chance'in kolunu okşuyor ve eve geri dönüyor.

Chance sakallı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kamyonu doğru geri koşuyor ve büyük, gür sakalının bacaklarımın arasına sürtündüğü düşüncesiyle yanaklarımı alevlendiriyor.

"Oh, Milo. Bu gece Chance ve aşkıyla aynı çatı altında nasıl hayatta kalacağım?" Arka koltuktaki Milo'yu kontrol etmek için Chance'e dönüyorum ama onu mışıl mışıl uyurken buluyorum. "Harika." Mırıldanıyorum. "Sevgililer Günü'nde sevgilim tarafından terk edildim."

Arkamı dönüyorum ve yüz hatlarımı inceliyorum. Chance'in onun hakkında ne hissettiğimi bilmesine izin veremem. Onu her ne kadar kendim için istesem de, yuva yıkan biri değilim. O zaten Poppy'yi seçti, ben karışmayacağım.

Kapı açılır ve Chance sürücü tarafına yerleşirken aniden bastıran sıfırın altındaki soğuk içeri girer, rüzgâr dirence neden olduğu için kapıyı öncekinden biraz daha fazla güçle kapatır. "Sıcaklık on beş derece kadar düştü.

derece. Sizi kulübeme götürelim, orada hem ısınırsınız hem de bir şeyler yersiniz."

Zayıf bir gülümsemeyle başımı sallıyorum, onunla geçirdiğim zamanın fantezilerimle birlikte sona erdiğini biliyorum. Çünkü isme bir yüz eklediğimde, en derin, en karanlık fantezilerimde bile Chance'i benim olarak düşünemeyeceğim - o Poppy'ye ait.

Nelson'ların garaj yolundan geri geri çıkarken kolunu koltuğumun arkasına yerleştirirken eli kazara omzuma değiyor. Onun dokunuşuyla bedenimde dalgalanmak isteyen farkındalık ürpertisiyle savaşıyorum.

"Üşüdün mü?" Kamyonu garaj yolundan geri geri çıkarmaya devam etmeden önce gözleri benimkilerde oyalanıyor ve cevabımı bekliyor.

"Ben iyiyim." Yalan söylüyorum, bir daha asla iyi olamayacağımı biliyorum.

Dağların tepesindeki kulübesine kadar olan kısa mesafede rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz. "Burası çok güzel." Bakışlarım, bacasından dumanlar tüten şirin kulübeden, araba yolunu ve evin çevresini kaplayan çeşitli boylardaki ağaçlara kayıyor.

"Kulübenin içinden dağların manzarasını görene kadar bekle." Gülümsemesi beni yakalıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Kamyonetini kulübenin yanına park ediyor, eski minibüsümde olmayan bir düğmeye basarak kapatıyor, emniyet kemerini çözüyor, kapıyı açıyor ve dışarı kayıyor. Sonra koltuğu ileri itiyor ve arka koltuktan hâlâ uyumakta olan Milo'yu alıyor. "Hey, dostum. Eve geldik." Chance benim titiz kedime fısıldıyor ve kalbim bir kez daha eriyor. Bu gidişle karda donan bir yapışkan yığını olacağım. Milo'yu itip kakmamaya dikkat ederek kamyonun etrafından dolanırken kendimi kamyondan dışarı atıyorum ve kulübeye doğru koşarken elimi tutuyor. "İşte geldik."

Büyük ahşap kapının önünde duruyoruz ve o geniş omuzlarından biriyle kapıyı iterek açarken derin bir nefes alıp veriyorum.

Bir elimde Milo'nun araba koltuğunu, diğer elimde de benimkini tutuyordum.

Poppy'ye ilişkimiz ya da ilişkimizin yokluğu hakkında yanlış bir fikir vermek istemediğim için elimi onunkinden çekiyorum ve Chance'in şaşkınlıkla yüzüme bakmasına neden oluyorum. Milo'ya baktığımda hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu fark ettim. Ama eğer uyuyorsa bu miyavlama nereden geliyordu?

"Ah, Kraliçe hoşnutsuzluğunu dile getirdi." Chance tekrar elimi tutuyor ve beni evinin içine götürüyor, burada sinirli bir kara kedi ona öfkesini dile getiriyor "Blossom ve Milo, Poppy ile tanışın."

"Poppy bir kedi mi?" İnanamayarak ya da belki rahatlayarak söylüyorum. Şu anda hangisi olduğundan emin değilim. Tek bildiğim Poppy'nin bir kedi olduğu, kadın olmadığı.

"Evet. O benim oda arkadaşım ve kulübenin kraliçesi." Kıkırdayarak elimi bırakıyor ve artık uyanmış olan Milo'yu araba koltuğuyla birlikte yere bırakıyor, gece boyunca evimizi inceleyebilmek için -ya da büyük olasılıkla Poppy'yi incelemek için- Milo'nun kancasını çözüyor.

Chance'e duyduğum tüm özlem ve arzu yüzeye çıkıyor ve kendimi onun kollarına atmama, dudaklarımı hiç bırakmak istemiyormuşum gibi onun dudaklarına çarpmama neden oluyor. Çünkü sabah ne getirirse getirsin, bu gece Chance için bir şansımı deneyeceğim.

DÖRT

CHANcE

I Bunu hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim ama hayallerimin kadını vücuduma sıkıca bastırmış durumda. Bir bacağı kalçama dolanmış, sıcak, küçük, taytla kaplı amcığı hâlâ kapalı olan sikime sürtünüyor. Şu mutlu bir adam olarak ölebilirdim, ama mutlu bir adam olarak ölmek ne kadar eğlenceli olurdu ki?

Blossom'ın aşkı için kendimi feda etmediğim sürece bakire sayılmam.

Öpüşmelerimiz ilk başta biraz garipti ama tahmin ettiğim gibi Blossom da benim kadar deneyimsizdi. İkimiz için de bu sorunu çözmeye niyetli olarak, kolumu dolgun kıcının altına sarıyorum ve onu kolayca havaya kaldırıyorum ve bacaklarını kalçalarımın etrafına yerleştiriyorum, böylece amını sikime sürtmek için daha iyi erişim sağlıyorum.

Hareketleri sarsıntılı ve aceleci, sanki o boşalmadan önce kaybolacağımdan ya da fikrimi değiştireceğimden korkuyor. Bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Ben sözümün eriyim, tatlı Blossom'uma söz verdim, kotumun içine boşalsam bile boşalmasına yardım edeceğim. "İşte böyle, tatlı kız. Erkeğine onu ne kadar istediğini göster. Sikime sahipmişsin gibi , çünkü gerçek şu sahipsin." Benden istediğini alması için gereken cesareti ona vermek için dudaklarından yeterince uzun süre çekiliyorum.

Vücutundan bir ürperti geçerken dudaklarıma karşı inliyor. Boşalmaya yakın olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden parmaklarımı kalçalarına sokuyorum ve bölgesini işaretler gibi kotumun önünü ıslatan amının ıslak sıcaklığına karşı kalçalarımı pompalıyorum. Vücudu sertleşiyor ve ben fermuarıma doğru patlarken o da serbest kaldığını haykırıyor. "Kahretsin, bunu beklemiyordum." Burnunun ucuna bir öpücük kondurmak için ağzımı dudaklarından kaydırıyorum. "Orgazm olduğum ilk kişi olduğun için teşekkürler." Yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak devam ediyorum. "Ben otuz üç yaşında bir bakireyim. Sanırım bu yüzden sana hamle yapmaktan korktum." Deneyimim olmadığı için hakkımda kötü düşünmemesini umarak nefesimi tutuyorum.

Şaşkın ifadesi yerini arzuya bırakıyor. "Bu yirmi altı yaşındaki kızın bekaretini kaybetmesine yardım etmeye ne dersin?"

Benim kendimi onun için sakladığım gibi, kızımın da kendini benim için sakladığını biliyordum. "Nasıl , tatlı kız." Dudaklarına bir öpücük kondurup anlaşılmayı mühürlüyorum ama onun zevkle iç çekişini duymak yerine beslenmek isteyen kızgın kedilerin sesini duyuyorum. "Muhtemelen önce onları ve bizi beslemeliyim çünkü seni bir kez o yatağa soktum mu, asla çıkmama izin vermeyeceğim." Bacaklarını belimden çözüp vücudunu yavaşça benimkinden aşağı kaydırırken kışına hafif bir tokat atıyorum. "Ben yiyecek bir şeyler hazırlarken, sen de duş alabilirsin." Kombine kokumuzu vücutundan temizlemesi fikrinden hoşlandığımdan değil, ama dışarıda sadece o ince taytlarla olduğu için üşümüş olmalı. İşte o zaman, balo gecesindeki iki genç gibi kuru kuruya sevişmeye başlamadan önce paltolarımızı çıkarmaya bile zaman ayırmadığımızı fark ediyorum.

Paltosunun fermuarını yavaşça açarak vücutundan sıyrıyor, "Duşta bana katılmaya ne dersin?" Mırıldanıyor ve yemeği siktir et, onun yerine Blossom'ı yerim dememe saniyeler kaldı ama dediğim gibi Blossom benim önceliğim. Bütün gece onunla ziyafet çekmeden önce onun ve kürklü bebeklerimizin beslendiğinden emin olacağım.

"Bu gece olmaz. Belki önce seni doyurduktan sonra." Bu güzel kadına asla doyamayacağımdan değil.

"Tamam." Alt dudağını seksi bir şekilde somurtarak uzatıyor ve tek yapmak istediğim onu dudaklarımın arasına alıp emmek.

Onu hiç kullanılmayan misafir banyosuna götürüyorum çünkü onu bir kez özel alanıma aldığımda bu gecenin biteceğini ve hepimizin aç kalacağını biliyorum. "Havlular banyo dolabında. Sana giymen için fanilalarımın birini getireyim. Sütyenini ve külotunu çıkarmayı unutma." Kışını banyo kapısına doğru tokatlamadan önce dudaklarını son bir kez öpüyorum.

Dolabım hayal edebileceğiniz her renk pazenle dolu. Onu ilk olarak hangisinin içinde görmek istediğime karar vermek için her birine göz gezdirirken, elim gözlerine mükemmel bir şekilde uyan misafir odasındaki yatağın üzerine koyduğum en sevdiğim orman yeşili pazenime geliyor.

Akan suyun sesi bana onun benden sadece birkaç metre ötede çıplak olduğunu hatırlatıyor. Zihnimde, henüz tadına bakmadığım meme uçları da dahil olmak üzere, kıvrımlarının her birinden akan su damlacıklarının görüntüsü canlanıyor.

İmgelemde o kadar kaybolmuşum ki, en sevdiğim şarkılardan birini söylerkenki belirgin duyduğumda ona katılma teklifini kabul etmeden önce kendimi fiziksel olarak odadan çıkarmak zorunda kalıyorum. Aslında annem bana hep bu şarkının adını verdiğini söylerdi çünkü babam ona ilk çıkma teklif ettiğinde şansını denemişti.

İsteksizce onu duşuyla baş başa bırakıyorum ve daha önce yaptığım güveçteki yahniiyi kontrol ediyorum, çünkü her iyi dağ adamı gibi güveçte her zaman bir şeyler pişer.

Güveçten iki porsiyon alıp ezdikten sonra, şaşırtıcı bir şekilde bizi kaba bir şekilde bölüp beslenmeyi talep ettiklerinden beri görmediğim Milo ve Poppy'ye soğumaları için üflüyorum.

"Poppy. Milo." Tabakları şömineye, yemek yerken sıcağın tadını çıkarabilecekleri kadar yakın ama aşırı ısınmayacakları kadar da yakın koymayı öneriyorum. Tıpkı şu anda beynimde dolaşan Blossom düşünceleriyle aşırı ısındığımı hissettiğim gibi.

Poppy ve Milo kulübedeki gizli bir yerden odaya dalıyorlar. Bu ikisini izlemem gerekecek çünkü Poppy'yi tedavi ettirme şansım olmadı ve görünüşe göre Milo da öyle.

"Bir şey çok lezzetli kokuyor."

Blossom'ın oturma odasının kapısında, üzerinde sadece benim tişörtümle durduğunu görünce başımı kaldırıp bakıyorum ve bedenimi bir sahiplenme dalgası sarıyor. "Benim." Hırlayarak ona doğru hamle yapıyorum.

Ciyaklıyor ve zarifçe elimden . "Önce beni doyuracağına söz vermiştin ve ben de seni doyuracağım. Şimdi neden duşa girip temizlenmiyorsun, ben de yemeğimizi hazırlayayım."

"Önce ben seni doyursam nasıl olur?" Ona uzanıyorum, boynunu kavıyorum ve dudaklarını derin bir öpücükle kendime çekiyorum - niyetim hakkında şüpheye yer bırakmadan.

"Önce duş. Oyun zamanı sonra." Öpüşmeyi kesiyor ve kıcıma şakacı bir şaplak atıyor.

"Tamam." Kendimi daha önce beni duşa sokmaya çalışırken söylediği sözü tekrarlarken buluyorum.

Yatak odama koşuyorum ve hayatımda aldığım en hızlı duşu alıyorum, hatta için sıkımı birkaç kez çekiştiriyorum. Oturma odasına döndüğümde, hayatımın geri kalanında görmek istediğim bir manzarayla karşılaşıyorum, Blossom evimde kanepemde, sehpanın üzerinde akşam yemeğimiz, arka bahçeye bakan büyük cam pencereden dışarı bakıyor ve ona söz verdiğim muhteşem dağ manzarası ve iki kedimiz yanına sokulmuş.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Haklısın. Buradan manzara inanılmaz."

"Hiç bu kadar iyi görünmemiştii." Milo'nun yanındaki kanepeye otururken gözlerimi ondan hiç ayırmıyorum. Sürpriz bir şekilde yuvarlanıyor ve karnını bana gösteriyor. "Poppy'ye yaptığım göbek masajı hakkında konuştuğumuzu duymuş olmalı. Görünüşe göre benim de denememi istiyor." Blossom ve Milo'nun evimde olmasıyla oluşan evcilleşme sahnesine gülüyorum. On sekiz yaşına bastığımın ertesii günü ailemin bir araba kazasında ölmesinden beri hissetmediğim bir huzur ve aidiyet duygusu ruhumdaki boşluğu dolduruyor.

"Senin meşhur göbek okşamalarından biri için sırada bekleyen tek kişi o değil." Blossom bir kaşık yahniyi dudaklarına götürüp üzerine üfledikten sonra ağzını kocaman açıp bir ısırık alırken bana arsızca göz kırıyor.

"Ye." Söyleyebildiğim tek kelime bu, çünkü gri eşofmanımın altında sikim sertleşirken beynimdeki tüm kan güneye doğru akıyor.

Fİ VE

ÇİÇEK

H Bacaklarının arasındaki canavar gözlerimin önünde gittikçe büyürken bir KIZ NASIL yemek yemeye konsantre olabilir ki? Dikkatimi dağıtmak için ona kendisi hakkında daha fazla şey sormaya karar verdim. Pek bir şey bilmiyorum. Gideceğim adamlar hakkında biraz bir şeyler bilmek güzel olabilir.

Pazar'a beş kala beni patlatmak için.

Kıkırdamamı engelleyerek ona aklıma gelen ilk şeyi soruyorum. "Bana aیلenden bahset." Yüzündeki üzgün ifadeyi görünce keşke sözlerimi geri alabilseydim diyorum. "Ya da anlatma." Açıkça acı veren başka bir soru sormamak için lezzetli yahniden büyük bir ısırık alarak ekliyorum.

"On beş yıl önce bir araba kazasında öldüler." Elindeki güveç kâsesini sehpanın üzerine koyarken yüzü uzaklara dalmış gibi görünüyor.

"Özür dilerim." Ağzımdaki et ve sebzelerin arasında ağzımdan kaçırđım.

Hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakarken görüşü netleşiyor, "Sorun değil. Onları bilmeni istiyorum. Kaza on sekizinci yaş gününden bir gün sonra oldu. Liseden mezun olmama sadece haftalar kalmıştı ki

Kaza ikisinin de hayatına mal oldu. Ben Hope Peak'te büyümedim. Aslen Ortabatılıyım. Ailem katıldığım eyalet basketbol turnuvasından eve dönüyordu. Kazandık. Turnuvanın en değerli oyuncusu ve takım kaptanı seçildim. Ailem benimle çok gurur duyuyordu; soyunma odamızın dışında diğer ailelerle birlikte dururken her biri bana sarıldı ve beni sevdiklerini söyledi. Ben de onlara sarıldım ve onları sevdiğimi söyledim. Basketbol maçlarımdan sonra her zaman yaptığım gibi onlarla birlikte eve gitmek istedim ama onlar takım otobüsüyle eve gitmem ve takım arkadaşlarımla kutlama yapmam konusunda ısrar ettiler - benimle evde buluşacaklarını söylediler ama hiç gelmediler." Yüzünde mutlak bir ıstırap ifadesi beliriyor ve kalbim bana olanlar hakkında biriyle konuşması gerektiğini söyleyene kadar keşke ona ailesini hiç sormasaydım diyorum.

"Mart ayının ortalarıydı, yılın o zamanlarında hava hep biraz dikenlidir. -Bir gün güneşli, ertesi gün buz fırtınası. Gün, yoldaki kar ve buz eritecek kadar sıcaktı ancak yer yer yeniden donarak yollarda yer yer siyah buz oluşmasına neden oldu. Ailem tam o sırada bir üst geçidin altından geçiyordu ve bir tır üst geçitten geçiyordu. TIR sürücüsü siyah bir buz parçasına çarptı ve aracının kontrolünü kaybederek korkuluklara çarptı, ardından devrildi ve aşağıdaki yola düştü. Sürücü olay yerinde hayatını kaybetmiştir. Kazanın görgü tanığı yoktu, bu yüzden birkaç saat sonra kazayı temizleyip TIR'ı çekene kadar ailemin TIR'ın dorsesinin altında arabalarının içinde ezildiğini bile bilmiyorlardı. Polisler kapıma geldiğinde, koçumuz hepimizi kutlama yemeği için dışarı çıkardığından eve yeni dönmüştüm. Eyalet şampiyonluğunu kazandıktan sonra hayatımın en mutlu gününden, ailemi böyle korkunç bir kazada kaybettiğim için hayatımın en kötü gününe dönmüştüm."

Elini sıkıyorum, hikâyesi sırasında elimdeki kâseyi sehpanın üzerine bırakıp elini tuttuğumu fark etmiyorum.

"Adli tabip ne olduğunu bilmeden öldüklerini söyledi. Acısız olduğuna inanmak istiyorum." Bana öyle hüzünlü bir gülümseme veriyor ki, ailesini kaybeden çocuk ve karşımda ruhunu bana açan adam için yüreğim parçalanıyor. "Liseden mezun olduktan bir gün sonra orduya katıldım ve tüm eşyalarımızı toplayıp bildiğim tek evi sattıktan sonra bir daha arkama bakmadım. Yıllarca onların ölümü için kendimi suçladım. Eğer ben olmasaydım

basketbol oynasalardı, bugün hala hayatta olurlardı. Ya da kötü bir takımda oynasaydım, eyalet şampiyonluğu maçına asla çıkamazdık. Ya da maçı kaybetmiş olsaydık, bu zaman çizelgesini yeterince değiştirecek ve onlar kazada olmayacaktı. Ya da belki ben de onlarla birlikte öldüm."

"Dur." Onunla hiç görüşemeyeceğim düşüncesine dayanamayıp kollarımı ona doluyorum. "Hiç kimse kelebek etkisini tahmin edemez. Ayrıca ben kadere inanırım. Ne kadar acı verse de kader herkesin hayatında büyük bir rol oynar. Neden aileni bu kadar genç yaşta senden almayı seçti bilmiyorum ama bizi bir araya getirdiği için mutluyum. Keşke seni bu kadar incitmeseydi."

"Sorun değil, Blossom. Dediğim gibi uzun zaman önceydi." Kollarımın arasından sıyrılıp ellerimi dudaklarına götürerek bir öpücük konduruyor. "Aslında seninle bu konuyu konuşunca kendimi daha iyi hissediyorum. Daha önce hiç kimseyle bu konuda konuşmamıştım. Sen ilksin. Hayatımdaki pek çok şeyin ilki olmanı istiyorum. Seni çok iyi tanımadığımı biliyorum ama şimdiden sana tamamen olmasa da yarı yarıya aşığım."

"Sanırım ben de sana aşık oluyorum." Ellerini bir öpücükle dudaklarıma götürüyorum.

"Madem sana ailemden bahsettim, neden sen de bana kendi ailenden bahsetmiyorsun?" Milo'yu diğer tarafına kaydırırken kanepenin arkasından bir battaniye alıp üzerimize atıyor ve beni kollarına çekiyor.

Onu neşelendirmek niyetiyle, gözlerindeki hüznü silmeyi umarak ailemin hikayesine başlıyorum.

S XI

CHANcE

B LOSSOM sanki bunu binlerce kez yapmış gibi göğsüme yaslanıyor ve onun ruhumun diğer parçası olduğunu, yani hayatım boyunca beklediğim kişi olduğunu doğruluyor. Ailesinin Chewy adında bir rakunu evlat edinmesinden, bazı liselilerin Hope Peak'te tuvalet kağıdını Mezuniyet haftası boyunca tüm şehir.

Ailesi o zamandan beri Florida'da emekli. Benim aileme çok benziyorlar. Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum ama önce Blossom'ın karnına bir bebek koyacağım, böylece beni asla terk etmeyecek. Bunun aptalca bir hareket olduğunu biliyorum ama artık burada kollarımda olduğuna göre onu asla bırakmayacağım.

Bütün gece onun konuşmasını dinleyebilirim, sesi çok yumuşak ve yatıştırıcı, gelecekteki çocuklarımıza ninni söylemek için mükemmel - bu ninni bir ABBA şarkısı olsa bile.

"Ve sonra, bakkal hikayesindeki Bay Collins tuvalet kağıtlarını kilitlemeye başladı. Satmadan önce herkesin kimliğini göstermesini istedi."

"Ne sikim bir hareket." Kalbimi ısıtan bir gülümsemeyle bana bakarken gözlerine bakarak yüzündeki bir tutam saçı fırçalıyorum.

Bugün Vantine Günü olabilir, aşk için yaratılmış bir gün. Bazı insanlar bunu seksle eş tutuyor ama Blossom'ı kollarımda, evimde, iki kedimiz yanımda kıvrılmışken ve Blossom'ın üzerinde en sevdiğim faniladan başka bir şey yokken

-Bu aşk.

Blossom, gözleri düşmeye başlayana kadar başka bir hikayeye başlıyor ve sonunda yumuşak bir horlama dudaklarını ayırırken çırpınarak kapanıyor. Onu ve Milo'yu sonsuza dek yanımda tutacağıma yemin ederek ona daha sıkı sarılıyorum.

Nazikçe alnından öpüyorum, "Sevgililer Günü'nün kutlu olsun, tatlı kızım." Uzun yıllar boyunca insan ve kürk bebeklerle dolu kulübemizin hayaliyle uykuya dalmadan önce saçlarına mırıldanıyorum.

YEDI

ÇİÇEK

TUzun ve kalın BİR ŞEYİN PARILTISI cinsel organımı kaplayan yumuşak saçların arasından geçiyor ve ben Chance'le ilgili fantezilerimden irkilerek uyanıyorum, çünkü

O parmağın benim olamayacak kadar büyük olduğunu biliyorum. Genellikle geceleri yatağımda yalnızken Chance'i düşündüğümde bacaklarımın arasında yolunu bulur. Ama şu an yatağımda değilim ve kesinlikle yalnız değilim.

Şöminedeki ateşin hafif parıltısıyla kendimi toparlayabiliyorum, Chance'in kulübesinde onunla birlikte olduğumu hatırlıyorum ve onun büyük parmağı nemli buklelerimin arasında lezzetli daireler çiziyor, bu da parmağını içimde kaydırmaya çalışırken sırtımı eğmeme neden oluyor.

"Açgözlü küçük şey, değil mi?" Kıkırdıyor ve göğsünden derin bir gümbürtü yükseliyor. Bu his bana kedi nanesi gibi geliyor ve bedenimi onunkine sürtmeye başlıyorum. "Küçük kedi şekerlemen sana yeniden enerji verdi mi?" Göğsü tekrar gümbürdüyor ve içgüdülerimle hareket ederek bir bacağımı kalçalarının üzerine atıp kendimi kucağında oturma pozisyonuna getiriyorum. Daha önce yaptığımız gibi ona sürünmeye başlıyorum ama o beni durduruyor. "Sen çoktan eğlendin, şimdi sıra bende." Kollarını bana doluyor, ayağa kalkıyor, beni yatak odasına taşıyor ve dikkatlice yatağına yatırıyor.

Ödünç aldığım tişörtümün düğmelerini hızla açıyor, kollarımı tişörtten kurtarıyor ve gri eşofmanını çıkarıp yanımdaki yatağa tırmanmadan önce tişörtü yere atıyor.

"Ben doğum kontrol hapi kullanmıyorum." İtiraf ediyorum. Her ne kadar bebeğini doğurmak istesem de, onu istemediği bir şey için tuzağa düşürmek istemiyorum.

"Güzel." Tek söylediği karnıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra vücudumda aşağı doğru ilerleyerek zonklayan göbeğime ulaşana kadar tenime öpücük üstüne öpücük kondurmak.

Uyluklarım ona duyduğum ihtiyaçtan utanç verici bir şekilde kayganlaşıyor. Onları birbirine bastırmaya çalışıyorum ama onun iri vücudu, cüssesine uyum sağlamak için çoktan genişçe açmış bile. "Dediğim gibi, oynama sırası bende." Uğursuz bir gülümsemeyle bacaklarımın arasına dalıyor ve sert vuruşlarla beni aşağı yukarı yalıyor. Bu his parmaklarımdan çok farklı, içimi daha önce hiç hissetmediğim bir arzuyla dolduruyor. Sakalının kalçalarımı gıdıklaması beni ihtiyaçtan çıldırtıyor.

"Daha fazla." Aç ağzıyla buluşmak için kalçalarımı yukarı iterken saçlarını ellerimle sıkıca kavrayıp başını amıma bastırıyorum.

Tekrar kıkırdıyor ama bu sefer ağzı amımın üzerindeyken titreşim içimde derin ve ilkel bir şeyi tetikliyor ve serbest kalmak için kıvranmaya başlıyorum.

İri elleriyle kalçalarımı kavlıyor ve nazıkçe yatağa doğru itiyor, "Yavaş ol tatlım. Zorlama. Birbirimizin vücudunun tadını çıkarmak için bir ömrümüz var." Kalçalarımın doğru söylüyor, sıcak nefesi zaten aşırı ısınmış vücuduma ekleniyor. Onun sözlerini dinleyerek yatağın içinde rahatlıyorum ve kontrolü tamamen ona bırakıyorum. "İşte bu, erkeğin için iyice aç ki bu tatlı küçük amcığı parmaklayabileyim. Kocaman sikimi alabilmen için seni germem gerek."

Parmağı dar deliğimin içinde çalışırken ağzı vücuduma saldırmaya devam ediyor, klitorisimi yalıyor ve emiyor - ben görene kadar içeri ve dışarı pompalıyor

Kapalı göz kapaklarımın ardında bir yıldız patlaması. "Evet!" Sırtımı kamburlaştırırken bağıyorum, parmağının etrafına gelirken arzuyla titriyorum.

"İyi kız." Ben doruk noktamdan aşağı inerken parmağını vücudumun içinde ve dışında çalıştırmaya devam ederken övüyor.

Vücudum tamamen gevşediğinde, parmağını deliğimden çıkarıyor ve ağzına yerleştiriyor, tüm meyve sularımı emiyor. Bu görüntü o kadar erotik ki ben de katılmak istiyorum. "Tadına bakabilir miyim?"

Vücudumda yukarı doğru kayarken yüzüne şeytani bir sırıtma yayılıyor, nemli parmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. Parmağını yakalamak için eğildim ama parmağını uzanamayacağım bir yere kaldırdı. Tadına bakamadığım için sızlanmaya fırsat bulamadan, tuzlu aromamla kaplanmış diliyle ağzını ağzıma çarpıyor ve beni ruhumu ele geçiren derin bir öpücükle öpüyor.

"İyi kısma hazır mısın?" Öpüşmemize ara verip vücudunu kaydırıyor ve sikini girişime doğru hizalıyor.

Eğer az önce yaptığımız şey iyi bir bölüm değilse, bir sonraki bölümün nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum.

Kelimeleri yüksek sesle söylediğimin farkında değilim, ta ki onun yumuşak kıkırdaması yaramaz düşüncelerimi kırana kadar, "Duyduğuma göre çok daha iyi hissetmek üzereymişsin."

Kalçaları ileri doğru itiyor, beni içten içe sarsan bir çaresizlik hissiyle yerime mıhlıyor. İhtiyacım olan şey bu. Özlemini çektiğim şey - bana o kadar takıntılı biri tarafından sahiplenilme hissi ki, içimde dibe vurup beni tamamen doldurana kadar bekaretimin son parçasını kırarken beni en ilkel şekilde sahiplenmek zorunda.

"Mmm." Sınırlarıma kadar gerildiğimi hissederek inliyorum.

"İyi misin? Seni incittim mi?" Endişesi dokunaklı ama hareket etmesine ihtiyacım var ve hemen hareket etmesini istiyorum. "Evet, hanımefendi." Gülüyor ve fark ediyorum ki

Yine yüksek sesle konuştum. Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmam gerekecek ama şimdi değil. Şu anda tek düşünebildiğim içimin derinliklerinde titreşen kocaman siki.

İç duvarlarım onu sıkarken bacaklarımı etrafına sararak onu daha derine çekiyorum, "Kahretsin, Blossom, çok sıkısın. Böyle yapmaya devam edersen daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Ağzıma karşı inliyor.

"Sakin ol tatlım. Zorlama. Birbirimizin vücudunun tadını çıkarmak için bir ömrümüz var." Sözlerini ona tekrar ediyorum.

"Seni küçük sürtük." Parmakları hala ağrıyan klitorisime inene kadar elini vücutlarımızın arasında kaydırmadan önce çene çizgimi kemiriyor. Parmakları küçük düğmeyi ustalıklı ovarken kalçalarını şaklatarak sikini içime sokup çıkarıyor, ta ki vücudum sertleşene ve ayak parmaklarım kıvrılıp sikinin etrafına boşalana kadar. "İşte bu, erkeğin için gel." Kalçaları her kelimeyle birlikte şaklıyor, ta ki sıcak dölünün ipi vücudumu doldururken kendi salıverilişini haykırana kadar.

Nefes alış verişimiz sakinleştiğinde ve vücutlarımızın titremesi durduğunda, kaslı göğsüne uzanana kadar beni de yanına alarak sırt üstü dönüyor. Parmaklarımı yumuşak göğüs kıllarında gezdirirken gözlerinin içine bakıyorum, "Sanırım artık ortak duşa hazırım."

Hiç vakit kaybetmeden yataktan fırlıyor ve beni omzuna atıyor, "Nasıl istersen benim küçük minx'im." Beni omzuna dolayarak banyoya doğru yürümeye başladı ve ikinci raunda hazırlanmak için birbirimizin vücudunu temizlemek için çok fazla zaman harcadık.

EPILOGUE - ÇİÇEK

BİR YIL SONRA

"H "Yavrular için bir isim belirledin mi?" Bebekleri emzirmem için değiştirirken Chance soruyor. Poppy kadar esnek değilim, iki bebeğimi de aynı anda besleyemiyorum. Onun aksine dört yavrusunu da aynı anda emzirme sorunu yaşıyor. Gururlu baba Milo onu arkadan kucaklarken sevgiyle boynunu yalıyor.

"Erkek yavru kediye Milo junior ya da kısaca MJ adını verebiliriz diye düşünüyordum." Emzirdiğim bebeğin başını okşuyorum, Chance junior ya da kısaca CJ, çünkü Chance kızımız Lily'yi sallıyor. Tanıştığımız ilk gün Chance'in dükkânımdan aldığı çiçeklerin adını ya Yıldız ya da Lily koyacaktık.

Milo, Poppy'nin boynunu yalamayı bırakıp miyavlayarak başını kaldırıyor ve oğlu için Milo junior ismini kabul etmiş gibi görünüyor.

"Peki ya üç dişi kedi yavrusu?"

"Daisy, Violet ve Ivy'yi düşünüyordum. Çiçek temalı kız isimlerimizle uyumlu olsun diye." Bu kez miyavlayarak onaylayan Poppy oldu.

"Bence bunlar mükemmel ailemiz için mükemmel isimler." Chance sallanan sandalyeden kalkıp kanepede yanıma oturuyor. "Seni seviyorum,

Blossom." Bebekleri rahatsız etmemeye dikkat ederek dudaklarımı usulca öpüyor.

"Ve seni seviyorum, Chance." Dudaklarına karşı fısıldıyorum.

Bir yıl ne kadar fark yaratabilir. Geçen yıl bu zamanlar Sevgililer Günü'nde yalnızdım ve Chance bizi o karlı hendekten kurtarana kadar yanımda sadece Milo vardı. On iki ay sonra iki bebeğimiz ve ailemize eklenen dört kedimiz daha var.

Her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum, münzevi dağ adamım bana şans verdi ve beni sahiplendi.

-Son-

Küçük bir kasaba olan Hope Peak'te havada aşk var. Gelin, Sevgililer Günü'nü en sevdiğiniz on dört yazarla birlikte kutlayın. Çikolata ve çiçeklerin tadını çıkarın, yanında da sizi bu günü atlatmanızı sağlayacak ateşli hikayeler romantik tatil!

<https://mybook.to/HopePeakValentinesDay> Şeriye

bugün göz atın!

Benim Huysuz Sevgilim - Nyla Lily - <https://books2read.com/My-Grumpy-Valentine>

My Surly Valentine - Haley Travis
- [https://books2read.com/MySurly Valentine](https://books2read.com/MySurlyValentine)

Benim Korunan Sevgilim - Lily Prince
- <https://books2read.com/MyGuardedValentine>

Motorcu Sevgilim - Zoey Rose
- <https://books2read.com/MyBikerValentine>

Benim İsteksiz Sevgilim - Joann Baker & Patricia Mason
- <https://books2read.com/MyReluctantValentine>

Benim Patron Sevgilim - Ash Henry
- [https://books2read.com/MyBossy Valentine](https://books2read.com/MyBossyValentine)

Benim Posta Siparişı Sevgilim - Fiona Clarke
- <https://books2read.com/MyMailOrderBride>

Kara Kara Düşünen Sevgilim - Lilah Hart
- <https://books2read.com/MyBroodingValentine>

Yasak Sevgilim - Lara Rivers
- <https://books2read.com/MyForbiddenValentine>

Oduncu Sevgilim - Clara King
- <https://books2read.com/MyLumberjackValentine>

Benim Münzevi Sevgilim - Wynter Ryan
- <https://books2read.com/MyRecluseValentine>

Benim Kurtarıcı Sevgilim - Sierra Hunter
- <https://books2read.com/MySaviorValentine>

Benim Kötü Çocuk Sevgilim - Annee Jones
- [https://books2read.com/MyBadBoy Valentine](https://books2read.com/MyBadBoyValentine)

Gizli Sevgilim - Ella Spade
- <https://books2read.com/MySecretValentine>

ALSO BY

WYNTER RYAN

Kışın Puslu Gölgesi - Hazel ve Turner'ın hikayesi <https://mybook.to/xRik>

Spring Rayne - Tanner ve Rayne'in hikayesi <https://mybook.to/UWsm>

Summer Sky - Tucker ve Sky'ın hikayesi <https://mybook.to/dnoYduP>

Kışın Puslu Gölgesi - Ön gösterim - Hazel

"Hadi, Hazy. Range bara bayılacaksın." Yeni en iyi arkadaşım ve iş arkadaşım Sutton'ın beni Montana'nın şirin küçük kasabası Winterville'deki tek bara çekmesine izin verdim. Hazy, işe başladığım ilk gün bana taktığı bir lakaptı ve öyle de kaldı.

Bugün hastanenin doğum bölümünde uzun bir mesai vardı. Bu küçük kasabada bir bebek patlaması yaşanıyor gibi görünüyor. Range barda takılan ateşli erkeklere bakılırsa, yüksek doğum oranının nedeni hakkında hiç şüphem yok.

Hippi ailem yetiştirme görevlerinin bittiğini iddia ederek evden kovduktan sonra on sekizimde tek başıma kaldığım düşünüldüğünde, çok çalışmak alışık olduğum bir şey. Artık bir yetişkindim. Kendime destek olma zamanım gelmişti. Son altı yıldır da bunu yapıyorum; çoğu buradakine benzemeyen yerlerde barmenlik olmak üzere ufak tefek işlerde çalışıyorum.

O işleri sevmediğimden değil, ama seyahat hemşireliği işimden daha yüksek gelir elde etmek güzel. Para inanılmaz, ayrıca hala ailemle yaptığım gibi ülkeyi , ancak bu sefer bir yerde ne kadar kalacağım benim şartlarımda.

Hemşirelik okulundan mezun olduktan sonra bir yerde altı ay kalabildim, ancak son zamanlarda şehirden şehre taşınmanın heyecanı cazibesini yitirdi. Belki de sadece kendime güvenmek yerine kendime ait bir partnerle tek bir yere yerleşmenin zamanı gelmiştir - belki de bu adamlardan biri bu iş için uygun kişi olabilir.

"Bu gece ateşli erkekler gecesi mi?" Sutton, Tara ve Michelle'le birlikte bizim bölümden iki hemşireyle oturmadan önce ceketimi çıkarıp kolları silkeleyerek masamızdaki sandalyenin arkasına atarken gözlerim barın etrafında oturmuş, arkadaşlarıyla gülüp içen bir grup seksi adamdan diğerine dolaşüyor.

"Hayır, aptal. Bu kasabada erkek nüfusu kadın nüfusundan daha fazla." Gülüyor ve kapıdan yeni giren bir grup kadını işaret ediyor. Onları hastanenin diğer bölümlerinden hemşireler olarak tanıtıyor.

-Bazıları benim gibi seyahat hemşireleri, bazıları da hayatlarının aşkını burada, Wintervale'de bulan düzenli hemşireler.

Herkes masaya yerleştikten sonra Sutton, "Range barda bir geleneğimiz olduğunu biliyorsunuz," diyor. "En yeni hemşirenin sahneye çıkıp Karaoke söylemesi gerekiyor." Sutton'ın gözleri bana bakarken muziplikle parlıyor. "Hazy en yeni hemşiremiz olduğu için, bu gece şarkı söyleme onuru ona ait."

Oh, hayır.

Bir kovanın içinde melodi taşıyamam. Şehirde acemi olmam yeterince kötü zaten. Buna bir de bir bar dolusu ateşli yabancıнын önünde kendimi rezil etmeyi eklersem, önümüzdeki on hafta boyunca burada kalmak yerine erken bir seyahat görevine kaydolabilirim. Bir erkek arkadaş bulma ve sonunda bir yuva kurma düşünceleri de aklımdan uçup gidiyor çünkü şarkı söyleyerek kendimi ne kadar aptal durumuna düşüreceğimi hayal edebiliyorum.

Sutton kolumdan çekiştirerek beni ayakta tutuyor ve Karaoke DJ'ine doğru sürüklerken gülümsüyor. "Burada neyimiz varmış?" Tabii ki DJ de bu kasabadaki diğer erkekler kadar yakışıklı - suda bir şey olmalı.

"Bu yeni seyahat hemşiremiz Hazel, ama biz ona Hazy diyoruz. Hazy, bu da Dale, geceleri bar DJ'i, gündüzleri ise kasabanın dış hekimi."

Bir kovboy DJ dışı-bu kombinasyonu kim tahmin edebilirdi ki? "oldum, Dale." Kıkırdamamı engelleyerek başımı salladım.

"Ben de memnun oldum Hazy." Kovboy şapkasını eğerek, işinin reklamını yapmak için mükemmel olan milyon dolarlık gülümsemesini gösteriyor.

"Şarkı söyleme sırası onda." Sutton, parmağı benim için mükemmel şarkı olduğunu ilan ettiği şarkının üzerine gelene kadar şarkı seçenekleri kitabını çeviriyor.

"Hayır, Baby Got Back'i söylemeyeceğim." Kitabı elinden kapıyorum, eğer kendimi aptal yerine koyarsam, büyük oynamaya karar veriyorum. "Bu şarkı." Sutton omzumun üzerinden bakarken tırnağımla şarkının adına dokunuyorum.

"Vay canına. Bu şarkıyı gerçekten söyleyecek misin?" Sutton'ın sesindeki hayranlık, şarkıyı söyleyecek kadar cesur olmamdan etkilendiğinden mi yoksa söylemeye çalıştığım için deli olduğumu düşündüğünden emin değilim.

"Elbette. Neden olmasın?" Omuz silkiyorum, bunun tüm yeni Wintervale Hastaneleri ve Klinikleri hemşireleri için resmi olmayan bir başlangıç olduğunu biliyorum. Bu an ya büyük bir başarı ya da gelmiş geçmiş en büyük başarısızlık olacak - her iki durumda da bu zorluğun üstesinden gelmiş olacağım.

"Tamam o zaman. Sıra sende." Dale yüzüme bir mikrofon tutuşturdu ve ben de bir elimle mikrofonu kaptım. Sutton diğer elimden kitabı aldı ve beni sahnenin ortasına götürüp başlamamı bekleyen yabancılar denizine bıraktı. "Bayanlar ve baylar, sizi hastanedeki yeni seyahat hemşirelerinden biri olan Hazy ile tanıştırmak istiyorum ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz." Kalabalığın yarısı alkışlıyor, diğer yarısı da inliyor. "Daha fazla uzatmadan, karşınızda Hazy, muhteşem Bette Midler'in klasik şarkısı Wind Beneath My Wings'i söylüyor."

Müzik çalmaya başladığında derin bir nefes alıyorum, üflüyorum, omuzlarımı geriye atıyorum, başımı kaldırıyorum ve ekrandan geçen sözlere eşlik ediyorum. İş arkadaşlarımdan ve seksi erkeklerden gelen tezahürat ve ısıklık sesleriyle kendime güvenim artıyor.

Çılgılık atan bir baykuş ile ölmek üzere olan bir kedinin karışımı gibi ses çıkarmamı artık umursamadan performansımı yükseltiyorum. Kalçalarımı bir o yana bir bu yana sallayarak sahnede kasıla kasıla dolaşıyor, saçlarımı omzumun üzerinden savurarak yüksek notaları arıyor ama bir türlü bulamıyorum. "Uçmak" kelimesine hiç girmeyeyim bile -ama kalabalık benden çıkan çatırdayan, çılgılık atan seslere aldırıyor gibi görünüyor.

Sahnede olmak, bir grup yabancı için şarkı söylemek, uzun hissettiğim en rahatlatıcı şeydi. İş arkadaşlarımdan koşulsuz nezaketi ve

Bardaki yabancılar, hayatımda eksik olan şeyin bu olduğunu fark sağladı - istikrar - koşulsuz dostluk - ev hissi.

Belki Wintervale'deki hayat o kadar da kötü değildir.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.